

Župančičeva grapa / Mala Mojstrovka

Nakon višesatnih pregovora, nejednoglasno smo donijeli jednoglasnu odluku da odemo na Malu Mojstrovku. Mala Mojstrovka nalazi se u Julijskim Alpama, i visine je 2332 m, 34 m manja od sestre Velike Mojstrovke i 40 m manja od Zadnje Mojstrovke.

Potrпали smo stvari i sebe u auto te krenuli put Ljubljane, u subotu, negdje oko 14:20 h pa potom do Mihovog doma na Vršiču. U laganom krstarenju autocestom prema već spomenutoj Ljubljani raspoloženje je svakim kilometrom bilo sve bolje. Plan bio ovakav: odemo do Ljubljane, obavimo što tko ima i prije zalaska sunca smo na Vršiču. No, ne bi mi bili mi da smo sve završili u planirano vrijeme. Kako smo se zadržali, zalazak sunca nam je promakao.

Preko Kranjske Gore stigli smo do Vršičke ceste te se njenim serpentinama uspjeli do doma. Mihov dom nalazi se na 1085 m, i raspolaže svime čime jedan dom mora raspolagati. U sam dom stigli smo oko 18:45 h. Ljubazni domaćin, Laško pivo, kuhano vino i pokoji borovniček, te nekoliko ljudi iz Hrvatske, radili su nam društvo sve do ponoći kad smo se odlučili za spavanje. 6:00 ... sat zvoni i lijeno ustajemo iz toplih kreveta. Polazak smo rastezali sve do 7:15 h. Istina, žurilo nam se nije jer do prijevoja Vršič, to jest do naše polazne točke imamo „punih“ pet minuta vožnje.

Izlazimo iz auta a vrijeme nije baš obećavajuće. Sibirska hladnoća i gusti ali srećom niski oblaci odgađaju zadovoljstvo za nekoliko sati. Polako krećemo prema Maloj Mojstrovki. Put u početku sterilan i oblačan. Hodamo pored grupe Slovenaca koji navodno znaju gdje je ulaz u samu grapu. Nakon što smo iskombinirali njihovo znanje s našom snalažljivošću odlučujemo se okušati u grapi.

Ulaz je dosta zanimljiv maleni uski kamin nagiba 60 stupnjeva - pravo je zadovoljstvo nakon sterilnog hoda. Zabijamo cepine i napredujemo kroz lagano zaleđeni kamin dužine cca 100 metara. Nakon kamina opet se vraćamo u stanje homosapiensa. Ovog puta hod je mnogo zanimljiviji, izdigli smo se iznad razine oblaka i pred nama polako nastaju prekrasni pejzaži: od Triglava pa preko Prisojnika i Škrlatice sve do Špika. Sunce sja i dan je prekrasan, temperatura se znatno podigla čim smo oblake ostavili za nama. Uživamo i napredujemo prema jednoj polici gdje su se već smjestila četvorica instruktora alpinizma pri Planinskoj Zvezi Slovenije. Oni odlučuju zadnjim 400 metara prevaliti u navezu. Nakon što se ta spomenuta polica oslobodila, nastupamo mi. U tom trenutku vodimo i kratku debatu o tome trebamo li u navez ili odraditi solo dionicu od kojih 400-tinjak zadnjih ali ujedno i najizloženijih i najstrmijih metara prema samome vrhu. Kako sam do police stigao prvi da fotografijom popratim ostatak ekipe, razgovaram sa navedenim instruktorima. Na moje pomalo retoričko pitanje „Ovdje bi bilo dobro navezati se?“ jedan od njih odgovara „ja, tu ni dobro odsklizati, jer tu ali ideš na dno, ali vrh “. Shvatih ja njega i njegovu rečenicu u kombinaciji slovensko/hrvatskog jezika ali ipak nekako kolega Mario i ja nismo uzeli to zdravo za gotovo. Hrvoje i Sanja su poslušali i navezali se te polako krenuli odraditi navedenu dionicu. Dok su oni polako napredovali, nas dvoje uživamo u pogledu ali i u trenutku u kojem se nalazimo. Taj trenutak je sačinjen od potpune idile, zima, dobro društvo, a i radimo ono što volimo. No vrijeme je da i mi krenemo dalje. Izlazimo iz police i dočekuje nas lagani skok preko jedne kamene glonđe. Penjemo se i shvaćamo zašto su oni prije nas otišli u navezu. U tom trenutku i nas dvoje odlučimo iskoristiti prednosti naveza. Hrvoje i Sanja su pred vrhom a napredujemo i Mario i ja. Odrađujemo zadnju dionicu sa kombinacijom snijega koji je na mjestima jako loš ali u globalu vrlo dobar za penjanje.

Izlazimo iz grape i eto nas na Maloj Mojstrovki! Fotkanje po navezima, dva po dva, zatim fotkanje čitave ekipe od zamoljene pete, nepoznate osobe. Vrlo smo zadovoljni učinjenim. Vrijeme nas i dalje služi. iako je na vrhu vjetrovito. Sa smiješkom razgledavamo oko sebe. Spuštamo se u zavjetrinu i odmaramo te punimo baterije zalihama hrane iz naših ruksaka, rekao bi deda Loucki „iz rugsaga“. Nakon nekog vremena, u tim situacijama čistog užitka vrijeme je relativan pojam, ipak se odlučujemo za spust. Krenuli smo vršnim grebenom Male Mojstrovke, koja nažalost ove godine pati od pomanjkanja snježnog pokrivača, nazad prema prijevoju Vršič. Dok hodamo uživamo u pogledu na put kojim smo se popeli do vrha. Kako smanjujemo visinu, tako sve više prilazimo onom oblaku kojeg smo ostavili za nama. Ulazimo u oblak i kao da smo ušli u drugi svijet: vjetar, hladnoća i snježne pahulje prate nas sve do parkinga.

Po dolasku na parking ritual je već dobro poznat ... mnogo posla. Obavili smo što smo morali obaviti. U pogledu nismo mogli uživati ali smo odlučili svratiti još jednom do Mihovog doma na okrpju prije povratka za Zagreb. Skotrljali smo se niz Vršičku cestu pa opet preko Kranjske Gore i Ljubljane prema našim kućama.

Sve u svemu, izlet ocjenjujemo odličnom ocjenom; a tko nije bio, neka i sam proba i uvjeri se u sve ovo što ovdje piše.

Antonijo Begić Toni.

